

[Chr. Nielsen.]

Befolkningen fik i de 5 forførdelige Aar. Det staa endnu klart og tydeligt for Befolkningen, at de Landsmænd, som paa den ene eller den anden Maade hjalp Danmarks Fjender til at terrorisere den danske Befolkning, maa have den Afstraffelse, som er nødvendig for, at Gentagelser ikke kan finde Sted. Man kan naturligvis diskutere en Række af de Afgørelser, som er truffet af Tjenestemandsdømstolen, men jeg tror — med det Kendskab, jeg har til en lang Række af de Sager, der er afgjort —, at det, Diskussionen staa om, er den lemfældige Maade, hvorpaa Udrensningen i vort offentlige Liv finder Sted.

Jeg er fuldt ud enig med den socialdemokratiske Ordfører, naar han betoner, at der overhovedet ikke foreligger noget reelt Grundlag for at fremsætte et saadant Lovforslag. Naar Tjenestemandsgeselskaberne har stillet sig afvisende over for Forslaget, synes jeg, det burde betyde saa meget for den højtærede Minister, at han undlod at stille Forslaget, for naar Tjenestemandsgeselskaberne gaar imod, kan vi forudse, at den Dag Forslagets Virkninger viser sig, vil der opstaa en betydelig Uro paa en lang Række af Arbejdspladser. Det, der er Hensigten med dette Forslag om en Ankeinstans, er udelukkende, at der skal ske en Mildnelse af en Række afsagte Domme, og det er jo fuldkommen horribelt, naar man vil indføre en Ankeinstans, ikke at tillade Anklagemyndigheden at appellere Sagerne. Venstre benyttede i sin Valgagitation forud for Landstingsvalget bl. a. den Udtalelse, at Regeringens praktiske Greb paa Tingene havde bevirket, at Uroen paa Arbejdspladserne var bragt til Ophør. Jeg tror, at i samme Øjeblik dette Lovforslag er vedtaget og de første Resultater deraf viser sig, vil Regeringens saakaldte praktiske Greb overhovedet intet betyde, men der vil overalt i Tjenestemandskredse opstaa en alvorlig Uro.

Ud fra disse Betragtninger kan jeg ikke tiltræde det foreliggende Lovforslag.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg takker de ærede Ordførere, som har kunnet tiltræde Lovforslaget, og skal i øvrigt gøre nogle Bemærkninger i Anledning af det, der er fremført.

Det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensen manglede en Motivering for den ændrede Indstilling, som dette Lovforslag maatte være Udtryk for. Jeg skal dertil sige, at Motiveringen har været den, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Bjerre saa udmærket

gav Udtryk for, at man har indset, at en Ankeinstans paa dette for Tjenestemændene saa indgribende Omraade maatte betragtes som naturlig; og ligesom man med Hensyn til den saakaldte Forræderilov, efter at Loven havde været i Brug — dog naturligvis paa et tidligere Tidspunkt —, kom til det Resultat, at en Revision vilde være nødvendig og naturlig, er man ogsaa kommet til dette Resultat her. Det kan ikke nægtes, at den Lovgivning, som fandt Sted lige efter Kapitulationen, i nogen Grad var paavirket og naturligt maatte være paavirket af de onde Aar, vi havde oplevet, af den Stemning, som vi alle var underkastet, og de stærke Indtryk, der var os saa nær inde paa Livet. Selv om man søgte saa vidt muligt at undgaa det, maatte Lovgivningen i nogen Grad blive farvet deraf. Derfor er det naturligt, at man, naar Stemningen igen er blevet fuldstændig rolig og nøgtern, søger at ændre denne Lovgivning; hvis den bør ændres. Det er nemlig aldrig unaturligt her i Livet, navnlig ikke for en Lovgivningsmagt, at søge at rette Mangler, som der eventuelt maatte være, medens det endnu er muligt.

Det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensen var ogsaa inde paa en Sammenligning mellem almindelige Afskedigelser inden for Administrationen og Afskedigelser efter denne Lov. Efter min Mening er der stor Forskel. Afskedigelse efter den almindelige Tjenestemandsløvslov, ad administrativ Vej, kan jo ske af mange Grunde, men det sker som Regel ikke paa Grund af noget, der ligefrem kan siges at krænke den paagældendes Ære. Det er Tilfældet med Afskedigelser efter denne Lov. Her er Kriteriet for Afskedigelsen, at den paagældendes nationale Indstilling har været saa daarlig, at man ikke mener, han er værdig til at være Tjenestemand i den danske Stat. Altsaa, i Afskedigelsen ligger i Virkeligheden en meget alvorlig Fordømmelse af hans Optræden under Besættelsen, og jeg vil gerne gentage her, hvad jeg sagde som Ordfører i sin Tid, at for mig staa det saaledes, at dette at faa sat en Plet paa sin nationale Ære, at blive bedømt som havende været en daarlig Borger nationalt set i den Trængselstid, vi oplevede, er langt frygteligere end en Dom for mangan anden Forseelse, som man kan have begaaet mod Samfundet. Men netop fordi det er saa alvorligt, gælder det ogsaa om, at en Retsstat som Danmark sikrer den paagældende en saa omhyggelig Bedømmelse af hans Gerning som muligt, og naar man er kommet til det Resultat gennem Lovens Brug og